

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 21

Thiết Kỳ Sĩ trở tài giết giặc

Hai lão tăng nhân liền theo lời thò tay vào trong chần lấy một cái bọc nhỏ bằng lụa vàng rồi đút luôn vào trong bọc. Mọi người lại nói chuyện một lúc nữa về cách đối địch rồi mới giải tán.

Quận chúa ra khỏi lầu các nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Trịnh tráng sĩ! Thiết Phụng Hoàng là nhận vật thế nào ở trong quý phái?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Y là sư đệ của tại hạ.

Quận chúa hỏi:

- Sao đến nay y còn chưa tới?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tính y lãng mạn quen rồi rất sợ câu thúc, không chừng y đã vào thành rồi cũng nên.

Quận chúa nói:

- Đêm nay tiện thiếp mong rằng tráng sĩ gia công bảo vệ Vương tử.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Sư đệ của tại hạ đã ân cần dạy bảo, vậy đến lúc đó tại hạ phải tuyệt đối gắng sức bảo vệ Vương tử.

Quận chúa gật đầu cười nói:

- Vương tử rất kính trọng lệnh sư đệ, y muốn cùng người đó kết nghĩa sinh tử. Đó là anh hùng tiếc anh hùng. Xin các hạ chuyển dùm lời đó tới

lệnh sư đệ, chắc y cũng không đến nổi cự tuyệt.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ thở dài nói:

- Tệ sư đệ là một thảo dân được lọt vào mắt xanh của Vương tử là một phước lớn, tại hạ xin bảo đảm là y rất lấy làm vinh hạnh.

Quận chúa lắc đầu nói:

- Lệnh sư đệ là một kỳ nhân trong võ lâm, đã là một kỳ nhân tất nhiều tính tình đặc biệt người tầm thường chẳng thể đo lường nổi, các hạ đừng bảo đảm sớm quá. Có điều Vương tử một dạ chí thành may ra cảm động được y cũng chưa biết chừng.

Ra khỏi lầu các, Thiết Kỳ Sĩ cáo biệt rồi về chỗ ở của mình. Quận chúa về tiểu viện liền đem kế hoạch vừa quyết định ở trên lầu các kể cho Văn Đế Đế và Lê đại nương nghe chẳng dấu diếm chút nào, nàng lại cười nói:

- Té ra Trịnh tráng sĩ ở Thiết Phụng phái lại là sư huynh của Thiết Phụng Hoàng, không ngờ vị này cũng là một tay mưu trí hơn đời.

Đến lúc hoàng hôn, cả tòa Phong đài thành tựa hồ bao phủ một làn sát khí dày đặc. Quận chúa lại lên lầu các lưu Lê đại nương và Đế Đế ở tiểu viện để chờ tin tức.

Ăn cơm tối xong, Quận chúa vẫn chưa xuống lầu. Trong vườn chỗ nào cũng tối om, vì đây là kế hoạch không được thắp đèn lửa, cũng không cho người thường ra vào hoa viên. Bọn tiêu sư ở Cửu Yến tiêu cục được điều động ra ngoài canh gác bốn mặt hoa viên. Lê đại nương đã cho bốn ả nữ tỳ lui vào hậu viện, bà cùng Văn Đế Đế nai nịt gọn gàng, lưng đeo trường kiếm lẳng lặng chuẩn bị hành động.

Đột nhiên một bóng đen lọt vào tiểu viện. Văn Đế Đế quát:

- Ai đó?

Bóng đen khẽ nói:

- Đế Đế! Ta đây mà.

Lê đại nương nói theo:

- Thiếu hiệp đã về.

Người mới đến đúng là Thiết Kỳ Sĩ, chàng khẽ nói:

- Dịch nhân do bốn mặt tám hướng đã bao vây vành ngoài vườn hoa rồi, tổng số có đến mấy trăm tên, chúng ta phải thận trọng. Hai vị hãy theo tại hạ.

Văn Đế Đế hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Vương tử sợ yêu nhân loạn sát người vô tội ở trong thành, bây giờ đã thay đổi kế hoạch, chuẩn bị phá vòng vây ra ngoài dẫn dụ địch nhân đến đường lớn để động thủ. Chúng ta phụ trách việc mở đường.

Lê đại nương nói:

- Phạm vi vườn hoa này rất rộng không sợ vạ lây bách tính, đồng thời ta ở trong bóng tối mà địch nhân ở ngoài sáng rất tiện việc động thủ. Sao lại bỏ ra ngoài?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Vương tử đã quyết định rồi không thể canh cãi được nữa, chúng ta đi thôi.

Văn Đế Đế hỏi:

- Ai hộ vệ bên mình Vương tử?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão nho trong Tam lão và Quận chúa. Bên tả có Thập tam bối tử, bên hữu có Tứ thập thiết vệ, mặt sau còn hai lão tăng đạo, chúng ta làm tiên phong. Những người ở trong tiêu cục đều mai phục trong huyện nha. Kế hoạch này kể ra chu đáo lắm.

Lê đại nương lại hỏi:

- Những người giữ bảo vật sao lại ở phía sau?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đó là kế khiến cho địch nhân không ngờ, đồng thời lão nho lưng đeo bảo sương để làm môi, có thể địch nhân mắc bẫy thật.

Lê đại nương lắc đầu nói:

- Trong Cổ Mộ môn chẳng thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, bọn Cổ Mộ hộ pháp kề cận yêu phụ đều là những lão ma đầu đạo đả, chẳng thiếu mưu kế gì.

Thiết Kỳ Sĩ cả kinh hỏi:

- Sao trước đây không thấy đại nương nhắc đến bọn người này?

Lê đại nương nói:

- Lão thân bị thằng con bất hiếu làm cho tức quá đâm ra hồ đồ. Gần đây được thiếu hiệp hết sức chiếu cố lão thân mới dần dần phục hồi được

linh trí, nếu không thì đã thành kẻ khùng rồi. Hỡi ơi!...

Thiết Kỳ Sĩ thấy mình làm đụng tới mối thương cảm của bà liền tìm lời khuyên giải:

- Đại nương! Bất tất phải nghĩ đến chuyện dĩ vãng làm chi, đại nương cứ yên dạ vẫn bói sẽ dùng lễ con cháu để đối đãi với đại nương. Nếu đại nương không rẻ bỏ thì vẫn bói sẽ bái đại nương làm Can nương vì vẫn bói cũng chỉ là đứa con cô độc.

Lê đại nương vội xoa tay nói:

- Cái đó thì lão thân không dám nhận rồi. Thiếu hiệp là một kỳ sĩ vô song trong võ lâm hiện nay, lão thân được thiếu hiệp chiếu cố đã là quá, khi nào dám...

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên quỳ xuống nói:

- Can nương! Tiểu tử đã có lòng như vậy từ lâu.

Lê đại nương đỡ chàng đứng dậy xúc động nói:

- Đứng dậy đi! Đứng dậy đi, thiếu hiệp làm thế này khiến lão thân phải tổn thọ.

Văn Đế Đế cũng lạy xuống hô:

- Can nương! Can nương không rẻ bỏ tiểu nữ thì cứ gọi tên cũng được.

Lê đại nương mừng quá chảy nước mắt nghẹn ngào nói:

- Cô nương! Các vị là ân nhân cứu mạng lão thân lão thân còn được thấy ánh mặt trời là nhờ cô nương. Cô dậy đi, đáng tiếc lão thân không có gì làm lễ kiến diện.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Can nương! Tiểu tử từ nay có mẹ thì lễ kiến diện gì cũng không bằng.

Dứt lời chàng chạy lên lầu các, dưới chân lầu tuy yên lặng như tờ nhưng nhìn ra thấy bóng đen lố nhố. Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Đối phương là hạng người nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Cái đó Văn muội cũng nên hiểu, trong Thanh đình có rất nhiều Quận chúa và Thân vương. Nhưng chức Thân vương ở Mãn châu người ta kêu là Bối lặc, con thân vương được phong làm bối tử, người Hán không được phong vương, con các đại thần kêu là công tử.

Văn Đế Đế hỏi:

- Võ công của bọn họ thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Người Mãn bản tính hiếu võ, những bối tử luôn là cao thủ mà không phải là những cao thủ thông thường trên chốn giang hồ.

Lê đại nương nói:

- Phải rồi! Những thân vương trong phủ đều kính phục những kỳ nhân võ lâm, họ đều là sư phó các bối tử. Các thân vương còn dùng thế lực tư nhân nuôi dưỡng các giáo sư cùng những cao thủ vào loại giáo đầu, tất cả hơn trăm người. Vì thế mà phe Hắc đạo, chỉ những tay lớn mật bản lĩnh nghiêng trời mới dám đến kinh thành gây án mạng, không thì chẳng đời nào héo lánh tới đây kiếm chác.

Văn Đế Đế lại hỏi:

- Còn Thiết vệ sĩ thì sao?

Lê đại nương đáp:

- Đó là những cao thủ đã được thân vương cùng các đại thần lựa chọn, có thể nói đều là những tráng sĩ tinh anh. Bọn họ cũng được dự vào đẳng cấp quan tư, thông thường họ được phụ trách việc bảo vệ trong điện Kim Loan. Nếu không xảy việc đặc biệt thì chẳng bao giờ phái họ ra ngoài. Không cần hỏi cũng biết đó là những tay võ sĩ tối cao ở Kim điện. Kim điện võ sĩ cao hơn Thiết vệ sĩ có hai mươi bốn người. Những người này phải lựa chọn cả mực thước cao thấp, võ công của họ chỉ kém Giá tiền tam lão.

Thiết Kỳ Sĩ bật lên tiếng ô nói:

- Can nương thật là biết nhiều hiểu rộng.

Bồng thấy Ngũ Vương tử ở trên lầu các xuống nói:

- Ba vị đến cả rồi, chuẩn bị hành động đi thôi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ngũ gia, đoạn đầu phá vòng vây đến chỗ nào thì thôi?

Ngũ vương tử đáp:

- Nếu quân yêu không rượt theo thì dùng ranh giới huyện thành làm hạn định. Bằng yêu nhân rượt theo thì ra thẳng ngoài thành, các vị chạy qua Thiên Kiều để về tổng cục, chắc bọn yêu nhân không dám kéo vào kinh thành.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ngũ gia định do Thiên Kiêu vào thẳng Ngọ môn chẳng?

Ngũ vương tử đáp:

- Không! Bản huyện trú ở Bắc Hải, Minh Châu trú ở Nam Hải. Ta về Bắc Hải trước. Các vị cứ nghỉ ngơi rồi tới Bắc Hải sau, bắt tất phải thông báo chi hết. Ta sẽ dặn bọn họ là xong. Bất luận là Cửu môn đề đốc hay thủ vệ nội thành ở các nha cũng không ai cản trở các vị.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bọn tiểu nhân đâu dám tiến vào cấm cung, bắt tất Ngũ gia phải quan tâm. Nếu bọn tiểu nhân không đi ngay thì tạm trú ở tiêu cục rồi sau sẽ tính.

Chàng vẫy Văn Đế Đế cùng Lê đại nương xông về phía Bắc vườn hoa, Ngũ Vương tử trầm giọng nói:

- Toàn thể mọi người phải đi theo ngay để mà tiến.

Thiết Kỳ Sĩ đến chân tường bao mặt Bắc hoa viên liền nhảy vọt lên mặt tường đảo mắt nhìn quanh, thì thấy trên nóc nhà cùng các góc phố tối tăm đều thấp thoáng có bóng đen, chàng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Bọn Cổ Mộ môn quyết tâm đoạt ấn hình châu. Dường như chúng lại gia tăng nhân số.

Chàng nhìn về phía sau vậy. Lê đại nương cùng Văn Đế Đế liền nhảy lên mặt tường hỏi:

- Tình trạng ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Về phía chính diện địch nhân đã tới mấy chục tên.

Chàng chưa hành động gì, ai ngờ tai đã nghe tiếng đánh giết nổi lên âm âm. Chàng không khỏi kinh hãi lắm bẫm:

- Địch nhân đã khởi sự rồi.

Bỗng nghe Ngũ Vương tử ở trong bức tường hỏi:

- Trịnh tráng sĩ! Tình hình bên ngoài ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Thưa Ngũ gia! Địch nhân đông quá. Xin Ngũ gia cùng nhảy lên quách.

Ngũ vương tử nói:

- Nhưng nhị lão bị vây hãm, chúng ta phải quay về...

Thiết Kỳ Sĩ ngắt lời:

- Không nên biến đổi kế hoạch, chúng ta cứ xông ra.

Ngũ Vương tử hỏi:

- Nếu mất bảo vật thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ giục:

- Không thể mất được, xin Vương tử nhảy lên đi.

Sau Vương tử còn lão nho và Quận chúa. Vương tử cùng Thiết Kỳ Sĩ vừa xuất hiện liền bị bao vây. Thiết Kỳ Sĩ không nói gì nữa nhảy vọt ra ngoài đường, Lê đại nương thấy thế trong lòng nóng nẩy, bà lại ngó thấy rất đông yêu nhân xông tới vội quay lại nói:

- Vương tử! Không còn nghĩ ngợi gì được nữa dịch nhân đã phát giác ra chúng ta rồi.

Ngũ Vương tử vẫy tay một cái thì thấy lão nho và Quận chúa theo ra. Dịch nhân ào tới như nước vỡ bờ, bất giác Vương tử quát:

- Mau xông ra đi!

Lúc này phía trước Thiết Kỳ Sĩ đã có ngoài hai mươi tên chặn đường, chàng bật tiếng cười lạt quay lại hô:

- Can nương! Xin Can nương cùng Đế Đế liệng kiếm lên.

Lê đại nương và Văn Đế Đế nghe nói chấn động tâm thần liền rút kiếm ra khỏi vỏ đồng thanh đáp:

- Sẵn sàng có rồi.

Hai người thuận tay liệng lên không một cái. Hai thanh bảo kiếm vọt ra hai đạo hào quang chênh chếch bay qua đầu Thiết Kỳ Sĩ. Ngũ Vương tử lão nho cùng Quận chúa nhìn thấy đều kinh hãi vô cùng.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này đột nhiên Thiết Kỳ Sĩ giơ một bàn tay vạch thành đường tròn ở trên không. Hai thanh bảo kiếm chớp mắt hoá thành hai đạo bạch quang tựa thần long uốn khúc lại bay quanh quần địch nhanh như điện chớp. Quần địch khiếp quá la ó rầm trời nhốn nháo cả lên, tiếp theo là những tiếng rú thê thảm liên miên không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc quần địch chết nằm ngổn ngang trên nóc nhà, tiếng kêu la không ngớt. Bọn yêu nhân quả không sợ chết bốn mặt tám phương vẫn ào ạt xô tới. Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay một cái thu hút song kiếm trở về, chàng quay lại lớn tiếng hô:

- Xung phong.

Không ngờ lúc xông ra tới đường phố lại thấy một toán địch đứng cản đường, chàng lại vung song kiếm lên uy thế rất khủng khiếp. Chém giết luôn năm lần không biết bao nhiêu người. Lúc này quần hào đã ra ngoài tường thành. Thiết Kỳ Sĩ đảo mắt nhìn quanh không thấy địch nhân ngăn trở liền vẫy tay nói:

- Ngũ gia! Xin Ngũ gia dẫn quần hào ra khỏi thành ngay đi tại hạ sẽ trở lại liền.

Ngũ Vương tử vội hỏi:

- Bây giờ tráng sĩ đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đại đội của chúng ta không xông ra được. Trong vườn hoa ít ra cũng có mấy trăm yêu nhân, lại còn có những nhân vật chỉ huy đặc biệt. Tại hạ phải quay về tiếp ứng.

Lê đại nương nói:

- Hải tử, ngoài thành đã không có địch nhân rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Địch nhân không thể bố trí một phạm vi quá rộng, hiện thời ngoài thành chưa có địch nhân.

Dứt lời chàng vọt người đi nhanh như điện chớp về phía hoa viên, Ngũ Vương tử vỗ tay hô:

- Tiểu vương chỉ còn đường nghe theo y thôi, chúng ta đi thôi.

Ra ngoài thành quả nhiên không thấy một tên yêu nhân. Lão nho thở dài nói:

- Quả là một bậc đại kỳ tài. Thiết Phụng phái mới thành lập mà chẳng bao lâu nữa sẽ trở nên lãnh tụ võ lâm.

Ngũ gia cười khanh khách hỏi:

- Lão Long cũng phải khâm phục chứ?

Lão Nho đáp:

- Điện hạ được người này phò tá, tương lai...

Ngũ gia ngắt lời:

- Long lão! Đừng nói nữa. Sau này ta quyết không phải là người trong bọn phú quý.

Mấy người đi chừng hai chục dặm, bỗng thấy một bóng người từ trên không hạ xuống, đồng thời nghe rõ thanh âm Thiết Kỳ Sĩ cất lên:

- Tìm ra cả rồi, chúng ta phải gia tăng cước lực mà chạy, quần địch cố chết bám sát không chịu buông tha.

Lão nho hỏi ngay:

- Thiếu hiệp, hai vị tăng đạo thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ bật tiếng cười thần bí đáp:

- Đại sư và chân nhân đang liều mạng.

Ngũ Vương tử kinh hãi hỏi:

- Tại sao bọn họ không ra?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đại khái các vị gặp mấy địch nhân không phải hạng tầm thường, coi tình hình thì dường như mất vật đó rồi. Hiện giờ hai lão đang đuổi về phía Tây.

Ngũ Vương tử cả kinh hỏi:

- Mất vật báu rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Tạ hạ đã đoạt lại được, nhưng hiện giờ không nên cho đại sư và chân nhân hay, vì hai lão đó mà biết thì địch nhân cũng biết.

Long Hộ giá cười khanh khách reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Vương tử cũng được một viên đại tướng thiên hạ vô địch.

Ngũ Vương tử cũng cười nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Chỉ sợ thiếu hiệp không chịu làm đại tướng quân. Nhưng cái danh hiệu đó thật không lấm. Để ta ban cho thiếu hiệp làm tự hiệu.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Đáng tiếc là bên đại tướng không một tên lính.

Quận chúa cười nói:

- Tiện thiếp nguyện làm nữ binh cho đại tướng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Quận chúa dạy quá lời.

Chàng quay đầu lại nhìn rồi cười nói:

- Các bối tử và Thiết vệ sĩ đều đến cả rồi, may ở chỗ chỉ có mười mấy người bị thương nhẹ. Chúng ta chờ họ một lát.

Ngũ Vương tử vẫy tay nói:

- Không cần, chúng ta cứ tiếp tục đi.

Thiết Kỳ Sĩ lấy cái bọc nhỏ bằng lụa vàng hai tay đưa lên Ngũ gia nói:

- Xin Ngũ gia coi thử, chắc là đồ thật.

Vương tử đón lấy cười nói:

- Hà tất phải coi, giả cũng đủ khiến ta cao hứng rồi.

Bọn bối tử và thiết vệ sĩ chạy tới, người nào người nấy mình đều nhuộm máu đỏ hồng, nhưng chẳng một ai ra chiêu mệт nhọc. Chúng chấp tay nhìn Thiết Kỳ Sĩ hô:

- Đa tạ thiếu hiệp đã giải vây.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói:

- Sao anh em lại nói vậy, chúng ta là bạn hữu cả mà.

Ngũ Vương tử nhìn một tên bối tử cười nói:

- Bữa nay bỏ hết bối tử đi. Ta cho người coi một tay cao thủ chân chính.

Tên bối tử này lối hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi gã cũng lớn tiếng cười nói:

- Ngũ gia! Trịnh tráng sĩ đây chẳng khác gì cọp xông vào đàn dê, trong hoa viên bây giờ đầy xác chết, chỉ có ba bốn chục tên chạy thoát.

Ngũ Vương tử cả kinh nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Thế ra không phải là phá vòng vây mà quét tan quân giặc, thiếu hiệp đã giết bao nhiêu tên?

Bọn bối tử đồng thanh đáp:

- Bọn thuộc hạ đã điều tra rồi, đại khái hơn ba trăm tên. Những kẻ chạy thoát đều là hạng võ công tối cao trong bọn địch nhân.

Ngũ Vương tử nắm tay Thiết Kỳ Sĩ thở dài hỏi:

- Sao thiếu hiệp không đưa ta cùng về để coi thiếu hiệp động thủ cho thích mắt?

Thiết Kỳ Sĩ cười mát đáp:

- Sau này còn nhiều tấn tuồng hay. Bọn Cổ Mộ môn chưa chịu buông tay đâu, Ngũ gia nên lo tới việc kinh sư sắp có đại loạn.

Ngũ vương tử nghe nói chấn động tâm thần liền vẫy tay hô:

- Vậy chúng ta phải đi mau!

Đoàn người đi suốt đêm mãi tới trời sáng mới tới gần kinh thành, Ngũ vương tử nhìn Tề Cách Lạc bói tử nói:

- Người thay ta đưa bọn tráng sĩ về Cửu Yến tiêu cục và phải tiếp đãi trọng hậu, chiều nay ta sẽ qua đó.

Tề Cách Lạc bói tử đáp:

- Thưa Ngũ gia, ở tiêu cục không được sạch sẽ, thuộc hạ xin mời tráng sĩ về biệt thự. Nơi đó cũng gần Bắc Hải rất là thuận tiện.

